

jin üffinla künni, kule
 parem mulle julajere.
 „Ma läkän kiill,“ üteli
 soldan, „aga mis ja mull
 palgas annou?“ Wana-
 pagan keftti; „Kui
 ja mul möni aasta
 ära keniid,“ jiu saou ja
 tubli kote kotte raha,
 muud kui ni kaus
 kui ja minu man olei
 ei woi ja ennaft
 millte möste, ega ennaft
 keidagi moodu harida.
 Soldan oli ka kote
 kaubaga wal mis ja
 läste wanapaganaga
 iten põrguse. Tääl
 es olime tal midagi
 ra-kemmat teta, kui

pidi aga tuld katto ala
 tegema, aga kait laje
 waadate oli wanapagan
 kalle kanguste ära kuitän.
 Uits röwi läit wanapagan
 kadiust ära, ja niid es
 jänna jolwan enomt
 oma kinnu talljuto,
 waid keft katto kaja
 üles ja waadas üti
 korsa fiski. Edimelt
 ehmat ta koguni ära
 keft kattan oli wa
 inimise, kende feldjen
 nägi tema ka oma
 endist üle mat, ju
 wött joldani kaeft
 kinni ja kait keda
 kallaste to omata.